

[Inger Stilling Pedersen]

trængt ud, og vi tror på, at det havde været muligt at få en større forståelse, sådan at mange flere menigheder ville have bakket op omkring det. Det er det, der ligger i det.

Kirkeministeren (A.O. Andersen):

Jeg skal starte med at svare på de konkrete spørgsmål fra hr. Torben Rechendorff.

Forholdet er naturligvis det, at forslaget blev fremsat på regeringens vegne, men forholdet er også det, at vi i samtalerne forud naturligvis sagde til hinanden, at vi ønsker så vidt muligt at holde de kirkepolitiske love uden for – om jeg så må sige – alt for firkantet partipolitik, og kom der under udvalgets behandling ting frem, som påvirkede vores opfattelse, ville vi naturligvis tage hensyn til det.

Jeg må indrømme, at jeg oplevede denne forståelse sådan, at vi så skulle være enige om at lave ændringer i det forslag, vi fremsatte i fællesskab. Fru Inger Stilling Pedersen opfattede det sådan, at vi tog stilling til det hver for sig. Det er måske en kommunikationsbrist, men jeg har ingen bemærkninger til det.

Kristeligt Folkeparti har i hele processen været en positiv og loyal partner i arbejdet med denne lovgivning, men vi er altså endt med en lidt forskellig holdning til det.

Der har nu været mere end et års livlig debat rundt om i landet og fire måneders grundig behandling i Folketingets Kirkeudvalg, og vi står nu over for en endelig stillingtagen.

Jeg er ked af, at det ikke synes muligt at få forslaget vedtaget enstemmigt eller så godt som enstemmigt. Men jeg er trods alt glad for det store flertal. Jeg har som før nævnt altid været af den opfattelse, at vi skulle prøve at holde kirkelig lovgivning fri for en egentlig partipolitisk strid, men jeg vil dog godt sige noget til fru Birthe Rønn Hornbechs bemærkninger om den store, faste tradition for konsensus eller så godt som enstemmighed om kirkelig lovgivning. Det vil jeg gøre ved at citere fra bogen Dansk Kirkeliv, årgang 1972, udkommet i adventstiden på forlaget Aros i Århus, hvor professor dr.theol. P.G. Lindhardt skriver noget om denne tradition for brede forlig bag kirkelig lovgivning. Jeg er sikker på, at fru Birthe Rønn Hornbech har meget stor respekt for professor Lindhardts viden på dette område.

Navnlig er jeg sikker på, at fru Birthe Rønn Hornbech har meget stor respekt for den folke-

lige bredde bag ved I.C. Christensens grundlæggende lovgivning på området i sin tid. I 1922 blev de ni love, hvormed I.C. Christensen den 30. juni afsluttede sit kirkepolitiske virke, vedtaget. Professor Lindhardt skriver på side 66 i nævnte værk, at menighedsrådsloven blev vedtaget med 76 stemmer mod 57, at kirkebestyrelsesloven blev vedtaget med 72 stemmer mod 53, at loven om vedligeholdelse af kirker og kirkegårde blev vedtaget med 74 stemmer mod 55, og at lønningsloven – der har jo altid været stor interesse i det kirkelige liv, også for aflønningen – blev vedtaget med 75 stemmer mod 73.

Det er altså ikke mindst fra denne grundlæggende kirkelige frihedslovgivning, vi har vore traditioner.

Så meget om de brede flertal, hvormed ikke være sagt, at jeg ikke fortsat ønsker brede flertal bag kirkelig lovgivning. Jeg synes, der har været sagt mange ord og mange rimelige ord, og jeg er glad for den brede folkelige debat, der ligger bag. Jeg synes, vi i høj grad har rettet os efter høringssvarene, og jeg er glad for, at ingen stemmer imod.

Jeg synes godt, vi kan være tjent med det, men jeg har lidt svært ved at se rimeligheden i det, der har været sagt tidligere i debatten, og i de meget skarpe ord, der er skrevet i nogle af betækningsbidragene. Der tilsigtes ikke med dette forslag nogen form for kommunalisering. Det er stadig væk sådan, at folkekirken nok skal forblive et syndigt rod med lige nøjagtig så meget system i, som er nødvendigt for at få det til at fungere, men heller ikke mere. Vi skal ikke spærre det levende liv inde i paragraffer, og det er da heller ikke det, vi er i færd med.

Jeg vil bare nævne en enkelt ting. En af de væsentlige betæneligheder var jo netop omkostningerne for de små sogne ved dette bstante krav om offentlighed, hvor man forudså, at man skulle ud at leje lokaler, man skulle ud at købe kaffen, og man skulle ud at købe dyre annoncer i den lokale presse. Vi fik det kogt ned til, hvad der egentlig står i loven, suppleret med det, der står i bemærkningerne, og efter vores tilpasning til den folkelige debat og de signaler, vi fik derfra. Der står udtrykkelig i lovens bemærkninger, at der ikke stilles særlige lokalekrav. Der er givet et svar til Kirkeudvalget, hvori det præciseres, at dette betyder, at hvor det er stedets skik at holde møderne i den